

24. fejezet - Tojáshéj

Harry szerencsésen megúsza néhány szóval a bájjalfőzés elmesélését. Barátai látták rajta, hogy mennyire fáradt, és nem igazán akar róla beszélni. Érzett is némi sértettséget Hermione viselkedésében, de a lány hamar megenyhült, amikor Harry a sárkány bébiról és Charlie kalandjáról kezdte faggatni.

Úgy döntött, jobb lesz, ha személyesen beszél majd Charlie-val, hiszen egyedül az ő segítségével érhet célt, ha a kikelt sárkányivadék tojáshéjának darabjait akarja megszerezni. Mivel Ron bátyja még mindig elkerülte a kastélyt, Harry vasárnap délután felkereste őt a vadórlakban.

A levegő ezúttal valamivel belélegezhetőbbnek bizonyult Hagrid kunyhójában. A félóriás éppen kedvenc bestiáival foglalkozott a Tiltott Rengeteg szélén, így Charlie-t éppen egyedül találta. A fiatalember magában olvasgatott egy sárkányvédelemmel kapcsolatos cikket.

- Szia, Harry! Mi járatban vagy? - üdvözölte őszinte örömmel.

- Hozzád jöttem. A segítségedet szeretném kérni.

- Miről van szó?

- Nem akarom nagydobra verni a dolgot, ezért közvetlenül hozzád fordulok. Nem véletlenül jöttem egyedül.

- Bökd már ki a lényegét! - türelmetlenkedett Charlie.

- Sárkánytojás héjat kell szerezem, még szombat előtt - nyögte ki végre.

- Valami bájjalhoz kellene? Manapság ritkán használják, mert a forgalmazása tiltott dolog a sárkányok védelme miatt. Ugye nem illegális, vagy veszélyes, amire készülsz?

- Veszélyesnek éppen nem mondanám. Egy gyógyító bájjalt szeretnék elkészíteni, amit egy régi könyvben találtam.

- Miért nem rendeled meg egy bájjalkészítő üzletből, vagy a Szent Mungóból? Ugye nem te vagy beteg?

- Nem, ne aggódj, nem nekem kell - tiltakozott sietve Harry. - Ezt a főzetet nem készítik sehol nálunk, különben édesapádat rögtön meg tudták volna gyógyítani, amikor Voldemort kígyója megmarta.

- Harry, nem kell, hogy emiatt emészd magad! Nem te okoztad apám sérülését! Te megmentetted őt!

- Amíg az a kígyó él, bármikor újra megismétlődhet egy ilyen támadás. Meg kell próbálnom elkészíteni az elixírt - szögezte le. - Senki nem tudja, hogy miért jöttem... Szóval... Tudod, soha nem voltam túl jó ebben a tantárgyban, és nem akarom, hogy kiderüljön, hogy bájjalt készítek.

- Értem. Hát jó, végül is segíthetek. Nagy szerencséd, hogy nemrég kelt ki a kicsike, így talán még van esélyünk szerezni belőle, mielőtt porrá tapossák. Csak a bombákkal kell vigyáznunk. Nem akarok még egyszer pórul járni.

- Hogyan juthatok be érte?

- Először is ketten megyünk. Azért, mert egyszer már túlélte egy kalandot egy mennydörgővel, még ne hidd, hogy csak úgy beszélhetsz a barlangjukba. Nekem sem ment könnyen.

- Talán a te módszereddel fogunk újra próbálkozni? - firtatta Harry.

- Nincs jobb ötletem. Viszont tanulhatunk az eddigi tapasztalatokból - Charlie vigyorogva legyezgetett kezével az orra előtt. - Még van két görénybűz bombám, de Mordon köpenyét már visszaadtam, és úgysem lenne elég kettőnknek. Marad a kiábrándítás, bár az kissé rizikósabb.

- Egy köpenyt tudok hozni, ha kell.

- Az jó lesz. Majd azon lesz, aki bemegegy, hogy a kölyök ne támadja meg.

- Akkor lássunk neki a terv kidolgozásának! - Charlie felpattant és fel-alá kezdett járkálni a szobában. Harry igyekezett kirekeszteni tudatából, hogy a kellemetlen illatfelhő is ide-oda követte a helyiségben. - A nőstény, ha kicsinye van, általában csak hetente egyszer táplálkozik, ekkor hagyja el a fészket. Ilyenkor a hím őrzi a barlang bejáratát, de ő szerencsére nem annyira elszánt. Ezt kell kihasználnunk. - Magában számolgatva járkált fel és alá. - Tegnap evett, de ha péntek reggel odaviszünk néhány birkát a közelbe, talán előbbre hozhatjuk ezt is. - Hirtelen megállt, és Harryre meredt. - Csakhogy neked óráid vannak, nem fogsz tudni lesben ülni és várni a kedvező alkalmat.

- McGalagony azt mondta, indokolt esetben néhány órát kihagyhatok, ha engedélyt kérek tőle, és nem maradok le a tanulással.

- Akkor várlak pénteken, reggeli után. Hozz köpenyt, vagy kiábrándítást kell használnunk, ami nem annyira biztonságos.

- Lenne még valami...

- Mondd csak!

- Nem szeretném, ha tudnának a bájjalról a többiek, vagy a Rend tagjai. Azt hinnék, megbolondultam az önvádtól, vagy ilyesmi. - Charlie arcán látszott, hogy ez az ő fejében is megfordult, ezért Harry sietett leszögezni - Erről szó sincs! Csak szeretném, ha legközelebb ilyen esetben kéznél lenne egy hatékony orvosság. Ha működik, eljuttatom a receptet a Szent Mungóba.

- Hát jó, legyen. Megtartom a titkot. Sőt, tudod mit? Kend rám az egész McGalagony előtt is. Úgyis ki kell találni valami jó indokot. - Arcán kaján vigyor terült el. - Én kértelek meg arra, hogy elkísérj, mert Te már rutinos vagy a sárkányokkal. Hiszen nem hagyhatjuk veszendőbe menni ezt a ritkaságot. Lumpsluck professzor bizonyára örülne, ha hozzájutna egy ilyen különleges összetevőhöz, és biztosan nem lesz szükséged az egészsre.

- Szuper ötlet! Ha nem menne bele, csak meg kell említenünk Lumpslucknak, és ő kiharcolja nála. Kösz! Le sem tagadhatnád, hogy Fred és George bátyja vagy! Ugyis adni akartam belőle az öregnek, ugyanis gyűjti a ritkaságokat. - Azt már csak magában tette hozzá a kastély felé menet, hogy legalább ad valamit cserébe a professzornak az ellopott acromatula méreg helyett.

***

Az igazgatónővel ezúttal nehezebb dolga volt Harrynek. A Griffendél-ház vezetője még mindig orrolt rá a tegnapi kérésért, így különösen ingerülten reagált a pénteki tanítási felmentés, valamint a vasárnapig tartó kimenő ötletére. Végül Charlie segítségével vált be, aki megemlítette Lumpsluck professzornak a sárkánytojáshéj lehetőségét. A gyűjtőszendevélyéről híres varázsló teljesen bezsongott a hír hallatán, és addig nem nyugodott, amíg az igazgatónő hozzá nem járult a pénteki akcióhoz. A hosszú kimenő tekintetében, McGalagony ezúttal is kikérte Albus Dumbledore festményének véleményét, aki az okok firtatása nélkül, azonnal beleegyezett, kimutatva felétlen bizalmát Harry iránt. Ez már a tanárnőt is meggyőzte, és kelleetlenül bár, de ebbe is belenyugodott.

Egyedül Hermione botránkozott meg a lógás ötletétől, de Ron és Ginny, akiket magával ragadott a lelkesedés hamar leszavazták. A fiú csak azt sajnálta, hogy nem tarthat barátjával, és megfogadta, hogy kicsikar Charlie-tól egy újabb sárkánylátogatást helyette.

***

Péntek reggel, a megbeszélte időpontban Charlie már várta Harryt a Vadórlak előtt. Ezúttal Hagrid is vele volt, aki, míg el nem indultak azon kesergett, hogy hatalmas termete miatt nem tudna elrejtőzni, ezért ki kell maradnia az izgalmasnak ígérkező kalandból.

- A birkákat már elrejtettem a helyszínen olyan távolságban, hogy ha leveszem róluk a némító bűbájt, bégetésük elhallatsszon a barlangig. Ez reméljük, majd kicsalja a nöstényt.

- Mi lesz, ha a hím eszi meg őket?

- Őt még az este megettem, hogy ne legyen kiéhezve. Degeszre ette magát a két kecskével.

Beszélgetve haladtak a birtok sárkányoknak kijelölt területe felé. Charlie útközben rengeteg érdekes történetet mesélt ezekről a különösen veszélyes varázslényekről. Állítólag a kicsinyeknél még elérhető bizonyos fokú tolerancia, esetleg még kötődés is az emberekkel kapcsolatban. A sárkányvédők azonban elítélik az ilyesmit, mert a történelem során sok visszaélésre adott alkalmat. Voltak idők, amikor szabályosan harcba és ölésre idomították a sárkányokat ma már betiltott, ősi varázslatok segítségével.

Az akció első része simán ment. A birkák bégetése valóban kicsalta barlangjából a nöstényt. Harry a köpenye rejtekében lapult, Charlie pedig a kiábrándító bűbájtól teljesen beleolvadt a sziklafalba, ahogy várták a kedvező pillanatot.

A hatalmas sárkány kiállt a barlang nyílásába és fülrepsztoén bömbölve hívta párját. Amint a másik mennydörgő megérkezett, ő nyomban szárnyra kapott, és forgószélet kavarva a birkák felé útját. A hím leheveredett a barlang szája elé, és a karmait kezdte élesíteni a sziklákon. Harryt kirázta a hideg a fémesen csikorduló éles pengék láttán, de látva társa higgadságát, gyorsan összeszedte magát. Pár pillanatig csak csodálták a fényes bőrű fenséges lényt, majd Charlie a sárkány háta mögött, a barlangba rőptette a két apró görénybűz bombát. Rövidesen hallották, amint a halk pukkanások jelzik, hogy megtörténik az első, majd - talán egy perccel később -, a második robbanás is. Várták a hatást.

A zajra izgalom lett úrrá az állaton, majd amint előtört a majdnem szintelen, halvány bűzfelhő, nagyokat horkantva hátrált egyre távolabb a barlang szájától. Rövidesen fejét rázva próbált szabadulni az elviselhetetlen szagtól, végül megelégedve a bűzt, egyszerűen szárnyra kapott, és elrepült a közeli kis patak felé.

A terv szerint Harrynek kellett bemenni és minél gyorsabban összeszedni a tojáshéjakat, amíg Charlie örökdik, és azonnal riadót fúj, ha bármi váratlan történik. Próbáltak ugyan mindenféle varázslattal előre védekezni a görénybűz ellen, de látszott, hogy az ikrek készítették a bombákat, mert egyik módszer sem bizonyult elég hatásosnak.

Harry az arca elé kötötte griffendéles sálját, eligazította magán a láthatatlanná tévő köpenyt, és visszatartott lélegzettel belépett a barlangba. Körülnézett a félhomályban. A barlang belső részében látott néhány kisebb sziklát, melyek egy elszáradt lombos ágakból összehordott fészket vettek körül. A közepén motoszkálást látott, melyet halk nyüszítő hang kísért.

Ahogy elfogyott a levegője, kénytelen volt szippantani a barlang légköréből, ám ettől megszedült, és könnyek lepték el a szemét. A sál semmit sem ért az orrfacsaró bűz ellen.

A sárkány bébi sokban hasonlított Norbertre, Hagrid hajdani norvég tarajossárkányára, ám valamivel nagyobb volt. Néhány napos létére, egy megtermett vadmacska méreteit is elérte. Észre sem vette Harryt, hiszen ő is alig látott a könnyeitől, orrát facsarhatta a bűz, és ráadásul - valószínűleg ijedében -, magára borított egy nagyobb követ és beszorult alá az egyik szárnya. Fájdalmas nyöszörgése fokozatosan egyre hangosabb nyivakolássá erősödött, síró kismacskára emlékeztetve Harryt.

Bár a kis sárkány ide-oda csapkodott hegyes tüskékkel tűzdelt farkával, szerencsére lángot fűjni még nem tudott, vagy csak eddig nem jutott eszébe. Harry közelebb lépett, hogy segítsen rajta. Sajnálta a kis jószágot, és az is megfordult a fejében, hogy erre a hangra az anyja hamarosan visszatér, hiszen a birkák bégetését is már messziről meghallotta. Nyakába vetette láthatatlanná tévő köpenyét, hogy varázsolni tudjon.

A kis sárkány tágra nyílt, könnyező szemekkel meredt az idegenre, aki egy gyors *Immobilus* varázslattal mozdulatlaná dermedtette, és igyekezett megnyugtató hangon beszélni hozzá. A kis mennydörgő ezek után csak bámult rá nagy szemével, és orrocskájával próbált információt szerezni látogatója kilétéről, ám a bűz miatt nem járt sok

sikerrel. Harry lehajolt, és maga körül tapogatózva összeszedett annyit az apró darabokra töredezett tojáséből, amennyit csak tudott. Miután a zsebeit telerakta, óvatosan közelebb lépett, és kiszabadította az apró sárkány szárnyát. Láta, hogy eléggé megzúzódott, és próba szerencse alapon kipróbálta rajta a Pitonál is alkalmazott Hippokrax varázsigt. Szerencsére ezúttal is működött, bár nem tökéletesen. Lassan távolabb lépett, és vigyázva, nehogy a tüskés farok, az éles karmok, vagy a tühegyes fogak hatókörébe kerüljön, megszüntette a dermesztést. A kicsi lassan kiterjesztette mindkét szárnyát, és bár a sérültet láthatóan óvatosabban mozgatta, úgy látszott rendbe jog jönni. Harry felsóhajtott a megkönnyebbüléstől, ám ebben a pillanatban az állat felé ugrott, és csak a véletlen múlt, hogy a torka helyett a nyakában lógó Griffendéles sál került a marcangoló fogak közé. Harry rohanni kezdett a kijárat felé, futtában magára rántva ismét láthatatlanná tévő köpenyét. Mikor visszanezített, még látta, hogy a kicsi nem üldözi, hanem a sálat vadul csócsálva birokra kel szerzeményével.

Kintről felhangzott Charlie sürgető kiáltása, jelezve, hogy valamelyik felnőtt sárkány visszatért. Harry a barlang száján kilépve látta, hogy társa már a vészforgatókönyvet valósítja meg. Fedezve visszavonulásukat, hogy elterelje magukról a figyelmet, néhány követ robbantott le egy távolabbi szikláról, így a felbukkant nőstény ott kereste tovább a láthatatlan ellenséget. Szerencsére a bűz elrejtette előle a szagukat, és végül könnyedén egérutat nyertek.

Futva érték el a távolabbi dombokat, ahol az egyik mögött leültek megpihenni.

- Meg van? - szuszogta Charlie.

- Igen. - Harry is lihegve szedte a levegőt.

- Mi tartott ilyen sokáig?

- A kicsire ráesett egy kő és beszorult alá a szárnya. Sikertül kiszabadítanom, és azt hiszem a zúzódást is nagyjából helyrehoztam.

- Majd figyelni fogom, jól van-e. Szép munka volt!

- Hála neked. A sálam letépte rólam, mielőtt elindultam - húzta be a nyakát fázósan Harry, mert ismét feltámadt a hideg téli szél.

- Ez legyen a legkisebb bajod. A fogadat is otthagyhattad volna. Elég lesz a tojáséből?

- Remélem. A felét odaadom Lumpslucknak, a másikat pedig megtartom a főzethez. Nagyon köszönöm, hogy segítettél.

- Ugyan már, szívesen tettem - vigyorgott rá Charlie, akin látszott, hogy egészében véve élvezte a kiruccanást.

***

Amint a szobájába ért, Harry minden holmiját a szennyesbe tette, és lezuhanyozott. Csak remélni merte, hogy a görénybűz ennyi idő alatt nem ette bele magát végleg a bőrébe.

Két részre osztotta a sárkánytojáséből törmelékét, és az egyik adaggal felkereste Lumpsluck professzort. A férfi kitörő örömmel fogadta, azt sem tudva hová legyen a ritka kincs láttán.

- Köszönöm, fiam! Milyen jó, hogy valakinek ez is eszébe jutott! Hálás vagyok neked, és persze az ifjú Mr. Weasleynek is.

- Szívesen segítek, ha tudok, uram.

- Ne szerénykedj! Különleges érzéked van hozzá, hogy ritka hozzávalókkal szolgálj nekem. Emlékszem még arra az acromatula méregre... Kár, hogy mostanában nem tudom, hová tettem...

Harry vörös arccal motyogott valami elköszönés felét, de a professzor esze már csak új szerzeményén járt.

***

Vacsora előtt Harry elmesélte Ronnak, Hermionénak és Ginnynek miképpen zajlott a tojáséből vadászat. A két Weasley nagyon lelkes volt, csak Hermione duzzogott, és felesleges kockázatásnak nevezte az egészet.

- Charlie már az előző alkalommal is elhozhatta volna a tojáséből darabokat - kötözködött Hermione.

A többiek azonban szerencsére nem foglalkoztak morgolódásával. Látva, hogy ezzel nem ér el semmit, a lány Harry elé tolt egy nagy kupac pergament.

- Ezek a mai órák jegyzetei. Jó lesz, ha alaposan átnézed őket! Ha sokszor kimaradsz, le fogsz maradni a tananyaggal!

- Kétnapos kimenőt kaptam az igazgatónőtől, ezalatt lesz időm behozni a lemaradást - vágta a fejéhez indulatosan Harry, miután már ügyis paprikás volt a hangulat. - Csak vasárnap fogok visszatérni a Roxfortba, addig Aberforth-nak segítek.

- Nem értem ezt a nagy bájtalfőzési lázat - hitetlenkedett Hermione.

Harry szó nélkül hagyta a megjegyzést, még csak rá sem nézett. Leginkább az bosszantotta, hogy a lány pont azt nem akarta elhinni, ami egyedül igaz volt az egészben.

- Ne vacakolj! - vont a földre Ron Harryt, miután a lány sértetten otthagya őket. - Csak aggódik érted, ahogy mindannyian.

- Múlt héten sem lett semmi bajom. Annyira túlbiztosítottunk mindent, hogy gyerekjáték vigyázni magamra. - Felállt, és indulni készült. - Szerintem, csak az bosszantja, hogy kimarad valamiből, amihez ész is kell.

- Talán igazad van. Ne törődj velem! Majd kiheveri - vigasztalta tovább Ron.

- Gyere, mesélj még arról a kis sárkányról, kérlek! - karolt bele Ginny, hogy könnyebb témára terelje a szót, és a klubhelyiség sarka felé húzta a fiút. Ron még hátra veregette néhányszor, aztán elindult megkeresni duzzogó barátnőjét.